

Moord in de bank

Opgedragen aan mijn Prutske

Moord in de bank

Willem Hasevoet

Dit boek is fictie. Elke gelijkenis met bestaande personen, situaties en/of organisaties berust op louter toeval.

Reeds eerder verschenen van dezelfde auteur:

Werken met dino's

Beste medewerkers

Uitgegeven bij Brave New Books en te koop bij www.bol.com

Schrijver: Willem HASEVOET

Cover: Willem HASEVOET/Mijnbestseller Coverdesigner

ISBN: 9789402160352

© Willem HASEVOET

HOOFDSTUK 1

SNORRIEBORRIE lag gekneveld en morsdood in de bloederige brandkast. Op zijn hoofd zat een papieren hoedje gemaakt van een pensioenpolis. De kersverse bankdirecteur zag er met zijn broek tot op de knieën en dat scheve hoedje nogal zielig maar ook onbedoeld grappig uit.

'Wat een zootje hebben ze ervan gemaakt,' zuchtte rechercheur Jona Geldhof. Ze bekeek het lijk van het schriële mannetje. De ogen half open met bange, verstarde blik op het gelaat. Het idiote snorretje plakte aan elkaar van het bloed. 'OK, dat knevelen kan ik begrijpen. Ik kan me voorstellen dat de directeur niet zomaar op de slachtbank wou blijven liggen.' Jona kwam dichterbij en keek met bedenkelijke blik richting het papieren hoedje. 'Maar dit: PayPension pensioenpolis. Is dat jullie handelsmerk?' vroeg ze. De bankmedewerkers stonden wat verderop, achter het politielint.

'Gegroet mevrouw de assistente,' stak Luitenant Loeder gedecideerd zijn hand uit naar de jonge, knappe Jona. De wat lompe Luitenant was bijna twee koppen groter en woog zo ongeveer het dubbele. 'Directeur Loeder is de naam. Kan u me de rechercheur brengen, zodat ik hem snel even voor mijn meeting kan brieven?' zei hij wat uit de hoogte.

'Ik ben de rechercheur mijnheer Loeder. De heer Willy Warmoes is degene die de lugubere ontdekking deed. Brengt u hem maar eerst.' Luitenant Loeder voelde zich al wat op zijn pik getrapt. Hij was 35, had dankzij de promotie van Snorrieborrie snel een flinke stap voorwaarts gezet en zag zijn kans om zich voor te doen als interim-directeur. Nu moest die dame, nog iets jonger dan hij, op zijn dienst even wat orders uitdelen.

'Mijnheer Warmoes?'

'Zeg maar Willy, juffrouwetje,' slijmde de meest uitgebluste kamerplant van de dienst. 'Kijk, hoogmoed komt voor de val dat zeg ik ervan. Hij is nog maar enkele weken directeur en zie nu eens! Vanmorgen zag ik hem daar zo met z'n broek af: het was geen zicht. Maar dat was 't ergste niet. Iemand lacht met onze kroonjuwelen! En daar word ik nu eens bokkig van!'

'Goed Willy, we bespreken dat even in een lokaal apart.' De dino's dropen met tegenzin af. Luitenant Loeder en Tina Tuttebel hadden maar al te graag wat van de sappige details van de moord opgevangen. Bij nieuwtjes waren ze er als de kippen bij.

'OK dan,' bromde Willy. 'Maar veel tijd heb ik niet. Als ik me ook dát nog allemaal op de hals moet halen. PayPension is ons sterproduct, het kroonjuweel van het Dreamteam. Het is de beste pensioenpolis op de markt. Daarom denk ik dat de groentjes een wraakactie beraamden tegen het Dreamteam in het algemeen en zijn leider in het bijzonder.'

'Goed, dat papieren hoedje, da's dus een pensioenpolis. Voor insinuaties en complotten is het nog wat te vroeg. Maar wie is het Dreamteam?'

'Dat zijn de toppers van onze dienst. Ikzelf en Betty Boyle zitten erin. Vroeger ook Bomp Bernard maar die gelukzak is al met pensioen. En Snorrieborrie was de baas natuurlijk.'

'Was je alleen op de dienst toen je het lijk aantrof? Waar waren die andere Dreamteamleden?'

'Zeg, alstublieft hè. Een vraag met een keer graag! Ik heb het aan de telefoon al gezegd. Ik was alleen, ja. Bedankt voor het begrip en medeleven. Ik had net nog gecontroleerd of de prei in mijn moestuin niet bevroren was. Dat mag je niet laten gebeuren. Mijn tuin heeft nu eenmaal voorrang op al dat afstompemd werk hier. Zo rond 6u30 was ik gewoontegetrouw als eerste op kantoor. Bomp zit in Zuid-Frankrijk allicht aan een pastis te lurken en Betty die komt

gewoonlijk pas rond 11 uur binnengestrompeld. 't Is geen goede slaper.'

'Wat heb je toen aangetroffen?'

'Wrijf het er nog eens in, de ervaring is nog niet traumatisch genoeg! Ik ben er al de ganse ochtend van gedegouteerd! Mijn wortelsapje heb ik alvast niet kunnen binnenhouden, verdomd nog aan toe.'

'Willy, ik begrijp dat dit zware emotionele beproevingen zijn. Je zag Snorrieborrie als je grote leider. Als je gerechtigheid wil, dan moeten we echter alles zo goed mogelijk kunnen reconstrueren. We hebben daarvoor standaard vragen. Je kwam dus om 6u30 binnen ...'

'... en toen zag ik een plas bloed vóór de brandkast. Laat me toe te vermelden dat we dit soort taferelen niet gewoon zijn. Die brandkast kreeg ik niet open: ik heb namelijk de code niet. Hysterische Hanne heeft eerst geprobeerd. Maar haar code is blijkbaar een tijdje geleden verlopen. Ik heb geen idee hoe dat allemaal werkt in feite.'

'OK, terug naar het papieren hoedje. Wat zou de dader bedoelen met het opschrift "Prettig pensioen *dino* directeurke"?''

En toen stormde Bart Bullebak binnen. '*Awel awel*, wat is me dat hier allemaal? 'k Zal ik het eens zeggen. De dino's, da's de bijnaam die ene Willem Groentje ons gaf. Dat zijn wij, de noeste werkmieren, de ervaren rotten in het vak. Die groentjes en broekjes, die zitten er verdomme achter. Een echte Scorebanker, een dino met staat van dienst: die vermoordt geen directeur. En die besmeurt ZEKER geen PayPension polis!! Schrijf *dát* maar eens in uw *notitieboekje*.' En weg was hij.

'Inderdaad, die leegloper van een Willem Groentje, ga daar maar eens langs. Enfin, hij is wel al enkele dagen uit dienst.'

Met die bokkige heethoofden schoot Jona voorlopig niet veel op. Ze bekeek nog eens de groteske moordscène. Die

brandkast zat nu eens werkelijk volledig onder het bloed. Op de wand, op de binnenkant van de deur en een centimeters dikke plas op de bodem.

'Heel die bloederige troep, da's werk voor het lab,' mompelde Jona. Ze zou er haar immer enthousiaste assistent David dadelijk op afsturen.

Net toen ze weer vanonder het politielint kroop zag ze Hysterische Hanne opgewonden naar haar toe stormen.

'Ik wil niks zeggen maar DAT is de agenda van Snorrieborrie. Sorry hoor maar kijk zelf maar eens met wie hij het laatst vergaderde!'

'Interessant, ik wil je hier morgen over spreken. Het forensisch onderzoek heeft nu even prioriteit.'

'Jamaar neen! Morgen heb ik m'n vrije dag en overmorgen werk ik thuis dus...'

'Dus dat is dan prima. Ik kom morgen bij je langs voor een verklaring.'

Jona was weg- een verbouwereerd met de voetjes stampende Hysterische Hanne bleef achter.

Aan de uitgang liep Jona nog Andy Cluns tegen het bonkige lijf.

'Hey daar. Andy Cluns van Access Control, weet je nog wel?'

Hoe zou ze die idioot nog kunnen vergeten na het schouwspel van vanochtend.

Jona kwam na de noodoproep binnen in de immense met carrara marmer beslagen inkomhal van Scorebank. Het ding blonk langs alle kanten. Her en der stonden- ongetwijfeld peperdure- moderne kunstwerken verspreid. Aan de balie kakelden volstrekt overbodige hostessen die zo nu en dan op mechanische wijze een telefoontje doorstuurden naar een of andere dienst. Maar de toegangspoortjes even openen voor een politieagente? Daar moest de stoere Andy Cluns voor komen opdraven.

'Mevrouw, politiebade of niet. Iedereen moet gescreend worden: Crisisprocedure ten tijde van de tereurdreiging niveau 3. Ik zal je persoonlijk via onze Quick Access procedure toegang bezorgen,' zei de kleerkast in z'n ouderwets bewakingsuniform.

Er kwam wat papierwerk en computergetokkel bij kijken vóórdat die Cluns, fier als een pauw de nieuwe gepersonaliseerde bezoekersbadge kwam showen.

'Alstublieft zie, dát noemen we nu eens Quick Access.' Lichtjes geïrriteerd probeerde Jona binnen te geraken. 'Tututut tututut,' zei de lezer van het poortje. De triomfantelijke grijns verdween even van het zelfverzekerde gelaat van Andy. *'Hola pola.* Vast een foutje van mijn assistente. Eigenaardig: dat is nu de allereerste keer dat we hier problemen mee hebben!'

'Kijken jullie even de access level na, ' zei Cluns gemaakt bazig tegen de balie-kakelkippen. Maar daar lag het niet aan bleek na enkele pogingen. Tot Cluns vaststelde dat het bezoekerspoortje defect was.

'Laat me dan via de andere poort binnen!' zei Jona geïrriteerd.

'Onmogelijk! Interne procedure. Bezoekers mogen enkel via het bezoekerspoortje.'

'In dat geval zal ik even bellen naar mijn hoofdcommissaris, Frans Vannesten. Als het nodig is, stuurt die wel even een interventieteam'.

Cluns sloeg bleek uit, want voor hoofdcommissarissen, daar had hij wel respect voor. Gezwind liet hij Jona binnen met zijn badge, langs het foute poortje nog wel.

En daar stond Jona dus weer, nu aan de andere kant van het poortje. Naar buiten gaan bleek iets eenvoudiger, al had Cluns toch wel enkele pogingen nodig. 'Hier is je nieuwe verbeterde bezoekersbadge. Service staat voorop bij Acces Control!' glunderde Cluns.

'Als alle bezoekers van het gebouw zo grondig geregistreerd worden, kan je m'n assistent vast wel een lijst bezorgen van wie er tussen dinsdagavond en vanmorgen in en uit het gebouw is gelopen.'

'Wenst u dus een tweede bezoekersbadge voor uw assistent? Heb ik dat goed begrepen? In dat geval...'

'Andy, wie kwam er tussen dinsdagavond en nu donderdag het gebouw binnen?'

'Haha, nu snap ik 'm. Wel, woensdag weet ik helemaal vanbuiten want dan was het een uitzonderlijke bankholiday.' grapte hij.

Bij het horen van dat laatste woord glunderden de 4 baliekippen, die ineens weer een nieuw gespreksonderwerp hadden.

'En de rest?'

'Wel euh, zo'n lijst. Dat is behoorlijk wat werk. Ik heb er ook een speciale toestemming voor nodig. Voor de bescherming van onze personeelsgegevens. '

Jona liet de vastgeroeste veertiger op zijn postje en belde haar assistent om een verzoekschrift aan te maken.

HOOFDSTUK 2

'Hier staat het zwart op wit: "dinsdagavond van 17 tot 18u: exitgesprek Willem Groentje". De agenda van Snorrieborrie liegt niet,' zei Hanne gejaagd.

Jona was Hanne thuis gaan opzoeken. Ze zag er in haar roze kamerjapon en met dat pluizig kapsel zo mogelijk nog dutsiger uit dan gisteren.

'Waar heb je die gegevens vandaan?' vroeg Jona met rustige stem.

'Van de openbare agenda van Snorrieborrie,' piepte ze. 'Snorrieborrie was echt een goede baas. Hij stelde zelfs zijn agenda open voor iedereen. Geen geheimen, eerlijk en rechtuit,' fluisterde ze bijna.

Hanne was het prototype van een onrustig subassertief kwezeltje. Ze sprak zo stil dat Jona haar maar moeilijk kon verstaan. Haar frêle schoudertjes had ze in een permanent gespannen houding lichtjes opgetrokken.

Toen Jona binnenkwam in het kraaknette huis verontschuldigde Hanne zich voortdurend.

'Oh, sorry voor ál die rommel. 't Is van m'n man, weet je wel,' wijzende naar twee niet perfect naast elkaar gerangeerde slossen en een opengevouwen krant. 'Ha zeg, ja. 'k Weet het, 'k weet het. 't Is echt geen doen zo met die vuile keuken. Maar wat wil je: de kuisvrouw is al drie dagen niet kunnen komen en de huishoudster kan nu ook niet alles doen. Die zit ook al met haar werk tot hier.' En toen Jona een glas water vroeg, schoot de paniek nog verder door.

'Oh neen, ramp zeg. De kinderverzorgster heeft weeral de fles niet dichtgedaan. Je weet maar nooit wat er allemaal zo maar in vliegt. Ooit heeft eens een kind een wesp ingeslikt die zich verstopt had in een niet afgesloten flesje. 't Kan allemaal rap gebeurd zijn, pas maar op, pas maar op, ...'

'Terug over die agenda,' kwam Jona weer ter zake. 'Heeft iemand Groentje en Snorrieborrie nog samen gezien die dinsdagavond?'

'Maar waarom staat het dan in de agenda?' zei Hanne vol ongelooft.

'Tja, niet alles loopt daarom zoals gepland,' probeerde Jona het onrustige kwezeltje tot inzicht te brengen.

'Maar wel bij Snorrieborrie,' sprak ze gedecideerd. 'En neen, ik heb Groentje niet meer gezien sinds hij vorige week ontslag nam. Maar 't was een echte valsaard, een verrader. Dát kan ik wel zeggen!' sprak ze met de blozende kaakjes strak gespannen.

'Laten we teruggaan naar gisterenmorgen, toen je het voorval ontdekte.'

Hanne sloeg weer lijkbleek uit.

'Amái, amái. De ochtenden zullen nooit meer hetzelfde zijn,' fluisterde ze zwakjes. 'Ik was er nu eens echt niet goed van met al dat vréselijke bloed. Ocharme, hij moet zeker fel afgezien hebben,' sprak ze met een nerveus lachje op het gezicht. Hanne had onbewust de irritante gewoonte om te lachen op de meest onmogelijke momenten. Zo'n stresslachertje, sommigen kregen het ervan op de heupen maar Jona bleef nuchter.

'Dus, je kwam iets na Willy Warmoes aan. Wat hebben jullie toen gezien?'

Hanne begon zachtjes te snikken ... Beenschokkend en met een kniesmuiltje vervolgde ze alsnog: 'Willy was heel erg onrustig. Zo heb ik hem nog nooit gezien. Hij is altijd wat nors maar in feite de goedheid zelve. Echt een heel gevoelige ziel en hij zou nooit ...' mompelde ze tussen enkele snikken en snotters door.

'Dus ... jullie zagen de brandkast dicht maar met een bloedplas ervóór?' probeerde Jona haar weer op het juiste spoor te leiden.

Nu kon Hanne het eventjes niet meer aan. Heel haar gelaat was bedekt met van die lelijke rode vlekken. Haar ogen waren gezwollen door de dikke tranen die in dichte druppels van haar gespannen kaken rolden.

'Echt vréselijk! Bloed!' kermde ze met een dramatische grimas.

'Over heel de werkvloer of enkel vóór de brandkast?'

'Enkel voor de brandkast. Maar niet mooi rood zoals in de films. Dof bruin, opgedroogd. Afschuwelijk. En dan die geur ...'

Hanne kon het kokhalzen haast niet onderdrukken. Jona was zo'n situaties gewend. Het oproepen van traumatische beelden was voor sommige overgevoelige zielen nog erger dan de gebeurtenissen zelf.

'Dus er was enkel bloed vlak vóór de brandkast en nergens anders op het tapijt?'

'Jáá,' jankte ze in één langgerekte kreet. 'Je hebt het toch allemaal zelf gezien? Waarom kwel je ons zo, met al dat verdriet?'

'Kijk, we kunnen gerust een pauze nemen. In het belang van het onderzoek moet ik echter de juiste vragen kunnen stellen. Als eerste getuige beschik je over belangrijke informatie. Maar je bent vrij om te antwoorden of niet,' suste Jona.

'Alles wil ik doen, álles om Snorrieborrie een laatste dienst te bewijzen. Zo een schat van een baas! Al 30 jaar werkten we harmonieus samen ...' mijmerde ze.

Hanne leek zich wat herpakt te hebben met de herinnering van haar oppergod in het achterhoofd.

'Dus jullie probeerden de kluis te openen?'

'Ja. Willy had geen code. Die hebben enkel de Pompelmoesman, ik en Snorrieborrie uiteraard. Maar mijn code werkte niet. Willy is getuige! Iemand heeft de code veranderd. De vraag is: wie?'

'En toen?'

'Toen belde Willy de Pompelmoesman. Die wist de code alsnog te ontcijferen. Hoe hij dat voor mekaar kreeg, da's me pas een raadsel. Let op: je kan zeggen wat je wil maar die Pompelmoesman, da's echt een krak,' slijmde Hanne. 'Toen de deur van de kluis openging,' fluisterde Hanne met het typerende enigmatische glimlachje, 'ben ik flauwgevallen. Ik had nog net door dat Snorrieborrie dood was.'

'Dus je hebt geen idee van wat er zich daarna afspeelde ...'

'Kom zeg, vraag dat aan een ander hè, ik kan ook niet met alle problemen opgezadeld worden. Ik zit al tot over mijn oren in 't werk. Ik mag dan deeltijds werken ... onderschat het maar niet!'

'En waar was jij dinsdagavond?'

'Ho maar, zo niet hè!' Hanne stak dreigend een vingertje omhoog. 'Ik was bij Tina Tuttebel en Dieter Dichter om de quiz van volgende week voor te bereiden. Ik heb er gewoon niets mee te maken. 't Is niet omdat ik die afschuwelijke ontdekking deed dat ik ook nog eens ...'

'Nee, natuurlijk niet. Je bent getuige. Maar we willen gewoon een zicht krijgen op jullie whereabouts ...'

'Zeg geen dure woorden hè. Bij Tina en Dieter, zoals élk jaar voor de Grote Dino Quiz. En nu moet ik dringend het strijkatelier bellen. Waar blijven die nu? Straks moet ik nog alles zelf doen ...'

Jona had al bijna medelijden met dit perfectionistische kruidje-roer-mij-niet. Gedurende het hele gesprek had het schepseltje niet éénmaal oogcontact durven maken. Haar slappe handdruk voelde als een hangend wortelbosje.

Even naar onze codekraker bellen dan maar ...

'Pompelmoesman zelf,' klonk het afgemeten.

'Jona, rechercheur in de moordzaak van Snorrieborrie.'

'Ik bevind me thans in Friesland. Een weekje verlof af en toe is niets te veel. Willy stelde me echter al op de hoogte van de gruwelijke feiten.'

'Hij belde u voor de code van de brandkast?'

'Ik bevestig,' zei hij gevolgd door een niet definieerbaar keelgeluid.

'De code van Hanne was vervallen. U wist de code wel. Hoe komt dat?'

'Kijk eens aan. Ik ben ingenieur-actuaris met een staat van dienst. Als die kortzichtige, paniekerige Hanne weer eens niet meer wist wat er tussen haar tenen en haar hoofd zat, dan kan ik daar geen verantwoording voor afleggen. Zo nu en dan wijzigt iemand de code voor de veiligheid.'

'Enig idee wanneer dat de laatste maal was?'

'Over zulks wordt niet gecorrespondeerd. Bankgeheim,' bitste hij.

'Hoe kwam u er dan achter?'

'Als de oude code niet werkt moet je er gewoonlijk één cijfertje bijtellen. Je hebt tenslotte vier pogingen om te proberen.'

'Maar u leek wel erg zeker toen u de code doorbelde aan Willy.'

'Kijk: zelfzekerheid ligt nu eenmaal in mijn aard- voor zover ik weet is dit echter geen misdaad,' bemerkte de bebaarde vijftiger.

'Enig idee of Willem Groentje de code kende?'

'Groentje? Laat me niet lachen. De brandkast, da's iets voor top-dino's. Snorrieborrie en ik waren de uitverkorenen. Hanne is er later bijgekomen omdat Snorrieborrie het wel had met dat kwezelsmoeltje van haar. Mij niet gelaten. Nu moet u me wel excuseren want dra wordt de brunch geserveerd. En die sla ik nooit af. Een stevige pompelmoes om de spijsvertering op te starten. Daarna wat zachte broodjes met verse maatjes en ...'

'Mijnheer Pompelmoesman, mag ik alvast noteren dat u al de ganze week onafgebroken in Friesland bent?'

'Precies! En wens je meer info, neem dan ineens contact op met onze vriend Willy. Tenslotte was ik er zelf niet bij. Tot genoegen, pompelmoesje wacht!' en hij legde de hoorn neer.

Daar schoot je ook niet veel mee op. Het gesprek met die uitgebluste kamerplant liet ze even aan haar assistent over.

‘David, ondervraag jij eens Willy Warmoes. Het is een nogal nukkige knolselder, dus hou de moed erin! Probeer wat meer te weten over die brandkastcode en de eerste momenten na het openen ervan.’

‘Wir schaffen das!’ klonk hij nog enthousiast aan de telefoon.

‘Met David Dendoncker, ik ben de assistent van Jona. Ik had enkele vragen voor Willy Warmoes en...’

‘Die werkt thuis vandaag. Heeft hij zijn GSM niet doorgeschakeld?’

‘Blijkbaar niet. Krijg ik even zijn nummer?’

‘Sorry, die worden niet doorgegeven aan derden. Bedrijfspolitiek,’ klonk het korzelig.

Dan maar een vergaderverzoek. Geweigerd:

‘In het prei- en knolselderseizoen geen namiddagvergaderingen!’

Antwoord David:

‘Komop Willy, straks schiet je nog wortel. Videoconference?’

‘Manneke, van de FBI zeker?’

‘Chat is prima voor mij.’ Dan heb ik ineens schriftelijk bewijs, jij plantenvretende Supersaurus, dacht David erbij.

‘Wanneer kwam je donderdagochtend aan? En wie was er toen al op kantoor?’

‘Ten eerste: die vraag heeft dat brunetje van jou al gesteld. En ten tweede: ook voor jou maar één vraag met een keer aub!’

‘Het behoort tot de klassieke procedures dat we dezelfde vraag meermaals stellen. In het belang van de zaak willen we zeker zijn dat de kroongetuigen goed begrepen worden.’

‘Kroongetuigen, haha man! Kroonjuwelen zeg ik je.’

‘Bedoel je die polis PayPension?’

‘Goed geraden jij broekje. Overigens, dat was maar een testpolis. Daar kan al eens mee gelachen worden. Ik persoonlijk stelde graag testpolissen op op naam van Jules

Kabas, Ozzebello O, Balthazar Boma en andere ongeneugten. Een beetje arbeidsvreugde noemen ze dat!

‘Dus, dat was geen echte polis?’

‘Manneke, gij gelooft nog in Sinterklaas zeker! Wie die polis heeft opgesteld weet ik nu ook weer niet. Dat hangt af van de configuratie van het testsysteem, de inlogmethode en nog meer van die rotzooi. Vraag dat maar beter aan die bitneuker van een Pol Paus. ’t Is uit zijn IT-systeem dat dat ding rolt.’

‘Kan je nog iets kwijt over de code van de brandkast?’

‘Een ding moet ik je nageven, melkmuiltje. Gevoel voor humor heb je. Ik zit hier bijna met m’n kop in de preisoep van ’t lachen. De code van de brandkast heb ik niet, nooit gehad. Al gezegd jongske. Snorrieborrie had onvoldoende vertrouwen in mij. Ons Hanne, die, die kreeg de code wel. Tja, toegegeven: als ze nog maar een vlieg zou doodmeppen, ze zou al in paniek schieten...’

‘Dus jij had de code niet, Hanne haar code werkte niet meer en toen...’

‘... belde ik de Pompelmoesman wakker. Die kon daar niet mee lachen, zo op zijn verlof. Maar omdat het om Snorrieborrie ging, zag hij het door de vingers.’

‘Wie deed de brandkast uiteindelijk open?’

‘Ik. A man has got to do what a man has got to do! Hanne stond te trillen als een rietstengel. Die kon nog niet eens een boterham met choco smeren op dat moment. Toen de brandkast openging viel ze pardoes in zwijm. Toegegeven, ik had het ook moeilijk. Al dat bloed... Snorrieborrie in de rare houding op z’n knieën, de ogen half open. Ik heb Hanne dan maar een paar bureaus verder uit het zicht gelegd. ’t Is nogal een gevoelig dametje. Rap over haar toeren.’

‘Dat begrijp ik. Hebben jullie de brandkast of het lijk nog aangeraakt?’

‘Neen, Hanne zat op enkele meters afstand. Toen ik de deur opendeed heb ik instinctmatig twee stappen achteruit gezet.

En toen... boenk... viel Hanne flauw. 't Is toch een echt soepkieken.'

'Is er daarna nog iemand in de buurt geweest?'

'Neen, dat niet. Ik heb iedereen wat wortelsoep uitgeschonken uit m'n thermos. Dat sterkt een mens.'

'Collegialiteit is inderdaad belangrijk Willy. Nog iets dat ons zou kunnen helpen?'

'Vergeet zeker Bompa Bernard niet te interviewen. Die heeft nog wat te vertellen over Willem Groentje. Niemand vertrouwde hem...'

David bracht verslag uit aan Jona. 'Telefoneer toch maar even Bompa. Die ouwe knarren zijn altijd op de hoogte van de laatste roddels.'

Dat telefoonnummer vastkrijgen, zo simpel was dat nog niet. David en Jona hadden op deze korte tijd al door dat zo'n bureaumannetjes niet makkelijker te verhoren waren dan de gemiddelde schurk. Op hun manier beschermden ze elkaars klikje. Uiteindelijk kreeg David de brave Bompa aan de lijn. Verwachtingen laag houden, maar toch even horen waarom die Willem Groentje niet goed in de groep lag.

'Bompa Bernard! Bompa is de voornaam, Bernard de familienaam, waarmee kan ik u van dienst zijn?' klonk het joviaal. Vast erg goed weer daar in Zuid-Frankrijk ...

'Beste Bompa. David, assistent onderzoeker. Heeft men u al ingelicht met betrekking tot de tragische gebeurtenissen van gisteren?' vroeg David pro forma. Hij wist wel dat Willy, Hanne, de Luitenant en alle andere lapzwanen de roddelmachine al op volle toeren hadden laten draaien, van zodra de eerste bloeddruppel zichtbaar werd.

'Inderdaad, een droeve passage in de annalen van Scorebank. Een mastodont omvergeworpen. Al die kennis eruit laten stromen. Teloorgang van de waarden en normen die Scorebank zo uniek maakten. In mijn tijd was zoiets ondenkbaar. Ten eerste en ten tweede zat de brandkast toen nog stampvol waardepapieren. Nu werd ze weliswaar

bewaakt, ja bewaakt door enkelen, maar de gloriedagen van die machtige brandkast waren voorbij,' klonk het gewichtig en melancholisch. Het opgewekte vakantietoontje was helemaal verdwenen. Die man viel na een halve minuut al weer helemaal in de rol die hij 45 jaar met verve speelde. Bompa, de grootse opperdino allermachtig, zijn warrige woorden o zo prachtig. David hield er alsnog de moed in. Die oude moest en kon je geen gerichte vragen stellen, hij raaskalde als een radio gewoon lekker door, ongeacht de initieel gestelde vraag..

'En toen, toen gebeurde het. In een vlaag van goedheid hebben Pol Paus en Snorrieborrie destijds toestemming gegeven aan broekjes en groentjes om ook PayPension polissen op te stellen. Dát heeft al onze waarden op de helling gezet. Het schip zat op de wagen en het kalf was verdronken. Met schip, wagen, kalf en wat dan ook is nu heel Scorebank aan het verdrinken. De broekjes en groentjes, allemaal nietsnutten. Hoop en al kan je ze eens wat laten overtypen of laat je ze de koffie brengen. Doch, één van die broekjes, ja één, die, die ga ik nooit vergeten. Met hem zou het slecht aflopen. Dat had ik al door op mijn afscheidsfeest. Werd hij dan eens uitgenodigd in een zaal stampvol dino's- verlaat Willem de festiviteiten!'

'Dus Willem Groentje ...'

'Heb je hem al gearresteerd?' onderbrak Bompa alsof dat de evidentie zelve was. Ik vertrouw op de politiediensten om hier orde op zaken te stellen ...'

'Er is nog niemand gearresteerd Bompa. Over het verloop van het onderzoek kan ik geen details vrijgeven. Voorlopig zijn er nog onvoldoende aanwijzingen om iemand in verdenking te stellen,' hield David de boot af.

'Jaja, zijn trucs kennen we wel. Hij zal zijn sporen natuurlijk allemaal gewist hebben, de leperd. Kijk maar zeker of hij niet met iemand door de poortjes is geglipt. Want zelfs met die verscherpte veiligheidscontroles kan dat al eens gebeuren. Ik

heb ook gehoord dat de betreunde Snorrieborrie een PayPension op zijn hoofd had? In dat geval moet ik adviseren om te kijken wie deze heeft opgesteld. Daar zit volgens mij de sleutel naar de oplossing. En wie de sleutel past, die doet de gevangenisdeur open!

'Enig idee waarom Willem Groentje Snorrieborrie wou vermoorden?'

'Wraak op het dreamteam!' bulderde Bompa. 'Het was niet de eerste keer dat hij betrappt werd op het weggooien van klantenbrieven en ...'

'Zijn dat waardepapieren of van die idiote massabriefjes?' probeerde David zijn bankkennis wat bij te spijkeren.

'Brieven, échte brieven naar PayPension klanten. Neen, geen waardepapieren,' klonk het lichtjes verwijtend. 'Een polis is geen document aan toonder. Dat zijn enkel kasbons, vroegere aandelen, deviezen, ...,' las Bompa David de les alsof die weer in de lagere school zat.

'En verder, wat spookte hij zoal uit? Had hij schulden bij mensen, ging hij al eens agressief te werk?' probeerde David.

'Als je elke fout die hij maakte en een ander moest rechtzetten als schuld bekijkt, dan zat hij er tot over zijn oren in,' gromde Bompa, zijn gal verder uitspuwend. 'In vergaderingen moest hij steevast gelijk hebben. Dat was het probleem. Laatst stuurden we een betalingsaanmaning. Die Willem had op éigen initiatief alle brieven voor een bedrag van minder dan één euro weggegooid, kan je geloven? En dan zwijg ik nog over die keer dat hij Betty Boyle onder de voeten gaf toen dat arme mens een werkje vergeten was. Akkoord, ons Betty, die vergeet al eens iets. En is ze het niet vergeten, dan heeft ze het misschien wegens tijdgebrek nog niet of maar gedeeltelijk gedaan. Door die talloze strubbelingen met de dino's in het algemeen en het Dreamteam in het bijzonder is hij dan maar vertrokken. Geen groot verlies me dunk,' zuchtte Bompa verbitterd. David liet Bompa verder aan zijn pastis lurken en bracht verslag uit aan Jona.

Ondanks de vele interviews waren er weinig concrete aanwijzingen. Voet- en vingerafdrukken waren er niet, behalve dan van Willy en Hanne op de cijfertoetsen van de brandkast. Jona en David bespraken alle vondsten met Frans. 'Blijven interviewen: er zijn veel onderlinge spanningen. Maar wie beschermt wie? Check al hun alibi's dubbel! Wie maakte dat idiote papieren hoedje? Een vergelding of in scène gezet? Wacht niet op de resultaten van de lijkschouwing. We zullen ze wel op inconsistenties betrappen.'

Frans kende Jona al bij het begin van haar aanwerving. De frêle brunette was een toegewijde agente. Geen detail ontglipte haar en als geen ander kon ze verbanden leggen. Iets zat haar echter dwars. 'Jona, op de proppen ermee. Wat scheelt er?'

'Die bankmannetjes in het algemeen en die idiote Cluns in het bijzonder: ik krijg het ervan op de heupen. Dat die maar eens met zijn bezoekersregistratie afkomt. De moord gebeurde zeker in het bankgebouw zelf. Hoe krijg je anders zo'n bloedend lijk zonder één spatje tot in de brandkast. Ik wil dus weten wie toen in het gebouw aanwezig was. Zelf geraakte ik er amper in en ...'

Net op dat moment belde Andy Cluns.

'Jawel, jawel, Access Control, tot uw dienst,' zei hij met de nodige zwier. 'Ik ben je niet vergeten beste meid. Die lijsten komen eraan. Maar graag had ik een voor echt verklaarde kopie van je identiteitskaart alsook deze van hoofdcommissaris Vannesten.'

Eerder kon Cluns er echt niet aan beginnen. Met deze documenten zou hij een tijdelijke toegangscode krijgen van zijn oversten. Daarmee kon hij dan de lijsten retroactief opvragen. Want het Scorebanksysteem, dat registreerde alles.

'Zeg Cluns dat ik er ook nog wel een kaartje van m'n eerste communie wil bijsteken,' deed David er nog een schepje bovenop.

HOOFDSTUK 3

'Kijk en dát is nu de procedure betreffende de kluistoegang,' sprak Pol Paus gewichtig. Pol, de veertig naderend, had oog voor vrouwelijk schoon. Zo'n slanke brunette met de juiste vormen op de juiste plaats, mooi in dat getailleerd jasje gestoken ... De kalende nerd lustte er wel pap van. Pol Paus had alle eigenschappen om het als top-dino te maken maar weinig goeds om zijn kansen bij het vrouwelijk schoon te verhogen. Zijn stug, gesloten gezicht gaf een goed inzicht in het krampachtig karakter van deze authentieke etter. Het kleine dominante mannetje lag met ongeveer iedereen overhoop. Behalve dan met Snorrieborrie.

'Het waren de betreurde Snorrieborrie en ikzelf die destijds deze belangrijke aankoopbeslissing namen. Sinds de Wet op de dematerialisatie van effecten van 14/12/2005 geraakte die kluis echter in onbruik,' zei hij met een spijtig gezicht. 'Maar een schrandere schoonheid als uzelf is vast en zeker op de hoogte van een en ander,' knipoogde hij nog even onhandig.

Die droge koek en dat ranzige geslijm mag je me wel besparen, dacht Jona.

'Dus de kluis is wat in onbruik geraakt?'

'Ze werd nog gebruikt voor diverse aangelegenheden, in afwachting van de afrekening van die ene en laatste KapRap bon. De houder in kwestie is heden vermoedelijk woonachtig in Zuid-Oost Azië en ...'

'Dus wat deed men dan met die kluis?' vroeg Jona.

'Excuseer, heb je dat bordje gezien toen je hier binnenstapte??' Pol Paus werd woest. Dan was hij nog eens aardig tegen die jongedame, nu begon ze ondervragend te doen. 'Dit is hier IT, het gebruik van de kluis is een kwestie van business. Persoonlijk heb ik business meermaals gewaarschuwd voor het oneigenlijk gebruik van de kluis in het algemeen en het verwaarlozen van de security procedure

in het bijzonder. Snorrieborrie was er erg aan gehecht, het was elke dag een nostalgisch weerzien voor hem, een aandenken aan vervlogen tijden toen de door hem uitgevonden KapRap bon nog een nationaal begrip was onder beleggers. Ik moet je wel meegeven: sinds de komst van de groentjes werden alle waarden van Scorebank op de helling gezet. Een stelletje egoïsten is het,' foeterde hij met het schuim op de lippen.

'Kan je misschien nagaan welk groentje er onlangs in de kluis was?' speelde Jona het spelletje mee.

'*Hola pola!* Valse beschuldigingen! Ik eis excuses! Die brandkast is volledig offline en onafhankelijk van mijn systeem. De toegang is niet traceerbaar.' Pol kruiste de armpjes en trok een stuurs gezicht.

'Zo sterk hoeft u het ook niet te interpreteren. Ik stel enkel vragen in het belang van het onderzoek,' probeerde Jona nog niet al te veel in defensie te kruipen.

'Iedereen die de code van de kluis had kon ze ook wijzigen. Dat was welgeteld drie man: Snorrieborrie, Pompelmoesman en Hysterische Hanne. Het was een kluis met automatische vergrendeling, maar veel technologie kwam er verder niet bij kijken.'

Jona had nu wel een erg korte verdachtenlijst, tenzij de code alsnog werd doorgegeven, dan kon het weer alle kanten op.

'Over naar dat papieren hoedje.' Jona overhandigde een kopie van de polis. Er zaten wat bloedsporen aan de onderkant, maar geen echte spatten. Dat werd dus netjes na de moord als kroon bevestigd. Het hoedje had nog wat aan het haar gekleefd, als wou het zijn geestesvader niet zomaar vaarwel zeggen. Dus werd het aangebracht toen het beetje bloed op Snorrieborrie's hoofd nog niet was opgedroogd. De moordenaar had dus toegang tot het Scorebank gebouw, toegang tot de kluis (want die was standaard op slot) én kon aan zo'n testpolis geraken.